

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Έργο από τὰ παράσιτα τῆς θεατρικῆς τέχνης, πολὺ βαρετό, μ' ὅλες τὶς ἐξυπνάδες τοῦ διαλόγου· τὸ «Βαθεῖα Γαλάζια Θάλασσα», ποὺ μόλις ὁγῆκε ἀπ' αὐτὴν ὁ θίασος τῶν τριῶν ἀστέρων, εἶχε τουλάχιστον ἓνα πάθος, φουσκό ἀνθος, μὲ κάποια πρασινέδα ἀληθοφάνειας, ἐνῶ τοῦτο δὲ εἶναι στερημένο ἀπ' ὅλα. Οἱ τρεῖς ὅμως ἀστέρες λάμπουν ἔτσι κι' ἀλλοιῶς: ἡ Κα Λαμπότη μὲ τὴν τρυφεράδα καὶ τὴ μορφολογία της, ποὺ αὐτὴ τὴ φορά μόνον κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔργου ὁρῆκε εὐκαιρία νὰ φανῇ· ὁ κ. Χὸρν μὲ

τὴν εὐγενικιά τσαχπινιά του κι' ὁ κ. Παππᾶς μὲ τὴν ἀνετὴ κοσμιότητά του. Μολοντοῦτο δὲν νομίζουμε πὼς ἐκούρυσαν ἀρκετὰ τὶς πολάμες τῶν θεατῶν κι' ὅς ἦταν ὅλες στὸν πρῶτο λύκο τοῦ εὐκόλου ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ Κα Λαλοπούλου, γλυκὸ πρόσωπο καὶ ζεστὴ φωνή, ὁ κ. Σταρένιος πρόθυμη ἐκφραστικότητα, ἔκαμαν εὐσυνείδητα τὸ μέρος τοῦ ὁ καθένας. Μᾶς ἐνοχλεῖ ἓνα ἐπίμονο ἐρωτηματικό: Γιατί ὁ ἐξοχος αὐτὸς θίασος ἀντὶ νὰ ξανοιχτῇ περὶ σὺν ὁρῶν θάλασσες ξέπεσε σ' αὐτὴ τὴ λούτσα; Β.ΡΩΤΑΣ